

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu
 v právní věci
 žalobce bytem
 zastoupeného advokátem se sídlem
 v Týništi nad Orlicí, proti žalovanému **Městu Kostelec nad Orlicí**
 se sídlem městského úřadu v Kostelci nad Orlicí, Palackého náměstí č. 38, IČO 00274968,
 zastoupenému advokátem se sídlem v Rychnově nad Kněžnou,
 o 446.290,-Kč s úrokem z prodlení, vedené u Okresního soudu v Rychnově
 nad Kněžnou pod sp. zn. 6 C 268/2015, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu
 v Hradci Králové ze dne 19. října 2017, č. j. 25 Co 123/2017-88, takto:

I. Dovolání žalobce se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Stručné odůvodnění (§ 243f odst. 3 o. s. ř.):

Dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 10. 2017, č. j. 25 Co 123/2017-88, není přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť rozhodnutí odvolacího soudu (jeho právní závěr o tom, že dodatek k dohodě o rozvázání pracovního poměru pojednávající o poskytnutí odměny žalobci postrádá v rozporu s ustanovením § 134 zákoníku práce byť i nejzákladnější konkretizaci důvodu, pro který byla odměna udělena, a že žalovaný, jehož jménem tehdy jednal bývalý starosta spolu s žalobcem předstírali pravý důvod poskytnutí odměny, když bývalý starosta sám přiznal, že přiznaná odměna suplovala jakési odstupné, a že vedle toho zamýšlel upevnit pozici žalobce při jednání s novým vedením města o případném pokračování ve funkci tajemníka; bývalý starosta tedy spolu s žalobcem v dodatku k dohodě o rozvázání pracovního poměru zastíral pravý důvod přiznání odměny žalobci a proto je tento dodatek neplatný a nemůže založit právo žalobce na odměnu) je v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. 21 Cdo 4481/2014, uveřejněný pod č. 27/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a v něm přijatý závěr, že odměna podle ustanovení § 134 zákoníku práce je nenárokovou složkou platu, která je určena zejména k motivaci zaměstnanců, a že podmínkou pro její poskytnutí je úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu zaměstnancem; z jiných důvodů zaměstnavatel nemůže zaměstnanci odměnu udělit, a že předstírá-li zaměstnavatel uvedený v ustanovení § 109 odst. 3 zákoníku práce v rozhodnutí o přiznání odměny zaměstnanci podle ustanovení § 134 zákoníku práce, že mu tuto odměnu přiznává za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu, aby tak zastíral skutečný důvod udělení odměny, se kterým pracovněprávní předpisy možnost přiznání odměny zaměstnanci uvedeného zaměstnavatele nespojují, je takové rozhodnutí o přiznání odměny pro nedostatek vážnosti vůle zaměstnavatele

a pro rozpor se zákonem neplatné a právo zaměstnance na odměnu proto nemůže založit] a není důvod, aby rozhodná právní otázka byla posouzena jinak.

V části, v níž žalobce v dovolání nesouhlasí s hodnocením důkazů („ze samotného důkazu – vyjádření bývalého starosty na zastupitelstvu města – je patrné, že se jmenovaný k věci vyjadřuje poněkud zbrkle a nepřesně“, „uvedené rozpory mohly být odstraněny dodatečným výsledkem k prokázání obsahu jeho vůle v době uzavření dohody“, „odvolací soud zkoumal projev vůle aniž by k této skutečnosti provedl jediný důkaz, tedy vyslechl žalobce a starostu“, „odvolací soud toliko formálně provedl důkaz listinou o jejíž autenticitě byly důvodné pochybnosti“) a namítá jiné vady řízení, které spatřuje v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu je „překvapivé“ (neboť „odvolací soud neseznámil účastníky s odlišným právním a skutkovým názorem a ani dovolateli neumožnil navrhnout důkazy k prokázání obsahu vůle“) a „nepřezkoumatelné“ (neboť „odvolací soud se v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval tím, jaká skutková zjištění soudu prvního stupně považuje za prokázána či nikoli a v čem je skutkový závěr soudu prvního stupně nesprávný“), uplatňuje jiný dovolací důvod, než který je uveden v ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř., a v dovolacím řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat.

Rozhodnutí odvolacího soudu může být pro účastníka překvapivé a nepředvídatelné jen tehdy, kdyby odvolací soud při svém rozhodování přihlížel k něčemu jinému, než co bylo tvrzeno nebo jinak vyšlo najevo za řízení před soudem prvního stupně nebo co za odvolacího řízení uplatnili účastníci, tedy, jinak řečeno, jen kdyby vzal v úvahu něco jiného, než co je známo také účastníkům řízení. Zákon (žádné ustanovení zákona) soudu neukládá, aby sdělil účastníkům svůj názor, jak věc hodlá rozhodnout, aby s nimi svůj zamýšlený názor (předem) konzultoval nebo aby jim umožnil uplatnit něco jiného pro případ, že by se ukázalo, že jejich dosavadní tvrzení nemohou vést k pro ně úspěšnému výsledku sporu (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1037/2009 nebo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 1. 2016, sp. zn. 21 Cdo 476/2015). O takový případ se však v projednávané věci - jak je zřejmé z obsahu spisu a z napadeného rozsudku – nejedná.

K tzv. jiné vadě řízení – kdyby byla důvodná - může dovolací soud přihlídnout – jak vyplývá z ustanovení § 242 odst. 3 o. s. ř. - jen je-li dovolání přípustné; uvedený předpoklad však v projednávané věci - jak uvedeno výše - naplněn není.

Nejvyšší soud České republiky proto dovolání žalobce podle ustanovení § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se nezdůvodňuje.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 27. 6. 2018

předseda senátu

Za správnost vyhotovení: